

Vârstnicul Koichi Aoyagi,
din Cei Șaptezeci

Mâini care ajută, mâini care salvează

Fie ca noi să urmăm sfatul și exemplul profetului și să-i căutăm în fiecare zi pe cei nevoiași.

Dragii mei frați și dragile mele surori, sunt foarte recunoscători pentru ocazia de a vorbi în cadrul acestei conferințe. Sunt recunoscători pentru președintele Thomas S. Monson și mărturisesc că el este un profet al Dumnezeului cel viu. Sunt profund impresionat de exemplul minunat al președintelui Monson care și-a petrecut viața folosindu-și mâinile pentru a-i ajuta și a-i salva pe alții.

Trăim într-o perioadă în care mulți oameni se confruntă cu calamități și au nevoie de ajutor din pricina efectelor devastatoare ale cutremurelor, valurilor ucigătoare, uraganelor și ale altor dezastre naturale. Biserica întinde o mână de ajutor acestor oameni prin intermediul ajutorului umanitar. Membrii Bisericii oferă cu credință donații de post generoase în fiecare lună și îndeplinesc acte de slujire într-un spirit al dragostei. Ei oferă, la propriu, mâini care ajută, în felul Domnului. Ei urmează porunca Domnului de a-și „[aminti] în toate lucrurile de cei săraci și de cei nevoiași, de cei bolnavi și de cei chinuți, pentru că acela care nu face aceste lucruri nu este ucenicul Meu” (D&L 52:40).

Astăzi aș dori să pun accentul pe mâinile care ajută și salvează din punct de vedere spiritual. Lucrarea

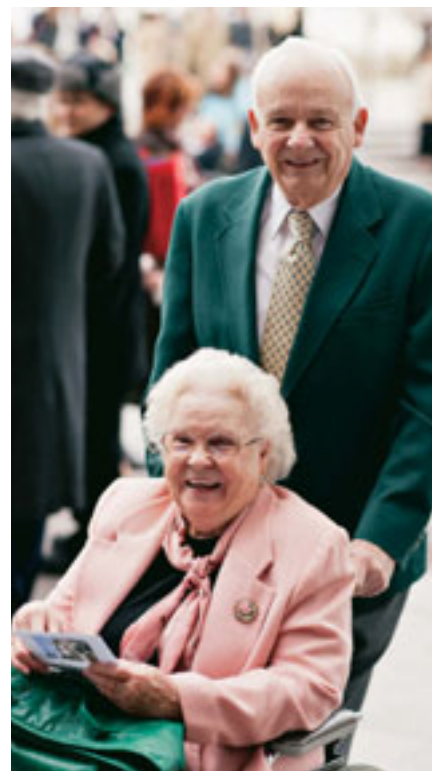
și slava Domnului este, într-adevăr, de „[a realiza] nemurirea și viața veșnică a omului” (Moise 1:39). Mulți oameni din jurul nostru au nevoie de ajutor spiritual. Pe măsură ce întindem o mână dornică să salveze membrilor mai puțin activi, celor care sunt singurii membri ai Bisericii din familia lor și celor de altă credință, îi invităm pe toți să „[vină] la Hristos”¹.

Pe când eram recent convertit în Biserică, am trăit experiența unei salvări spirituale ce a venit prin mâinile salvatoare ale unei membre credincioase a Bisericii. Am crescut în Matsumoto, Japonia, aproape de Nagano, unde s-au desfășurat jocurile olimpice de iarnă. Orașul meu natal arată foarte mult ca orașul Salt Lake, o vale înconjurată de munți frumoși. Când aveam 17 ani, am întâlnit doi misionari americani, pe vârstnicul Carter și vârstnicul Hayashi. Deși era o diferență de vârstă de doar doi sau trei ani între noi, vârstnicii aveau ceva minunat ce eu nu mai simțisem înainte. Erau sânguincioși, veseli și plini de dragoste și lumină. Am fost profund impresionat de calitățile lor și voiam să devin ca ei. Am ascultat mesajul lor și am decis să fiu botezat. Părinții mei care erau budiști, s-au opus cu vehemență botezului meu. Cu ajutorul

misionarilor și al Domnului, am primit permisiunea și, în mod miraculos, am fost botezat.

În anul ce a urmat am început cursurile la universitatea din Yokohama. Locuind de unul singur, departe de orașul meu natal și de oamenii pe care îi cunoșteam, am devenit retras și m-am îndepărtat de Biserică. Într-o zi, am primit o carte poștală de la o membră a Bisericii din orașul meu. Ea a scris că auzise de faptul că nu frecventam adunările Bisericii. A citat un verset și m-a invitat să mă întorc la Biserică. Am fost copleșit de cuvintele versetului. Acest lucru m-a făcut să-mi dau seama că, poate, pierdusem ceva important și am reflectat și m-am frământat cu privire la aceasta timp de multe zile. Acest lucru m-a făcut, de asemenea, să-mi amintesc o promisiune pe care misionarii mi-o făcuseră: „Dacă citești Cartea lui Mormon și întrebi în rugăciune fierbinte dacă promisiunea ce se găsește în cartea lui Moroni este adevărată, vei putea cunoaște adevărul prin puterea Duhului Sfânt”².

Mi-am dat seama că nu mă rugam

din toată inima și am decis să fac acest lucru. Într-o dimineață, m-am trezit de vreme, am îngenucheat în micul meu apartament și m-am rugat cu sinceritate. Spre surprinderea mea, am primit confirmarea adevărului de către Duhul Sfânt după cum mi se promisese. Inima mea ardea, trupul meu tremura și am fost plin de bucurie. Prin puterea Duhului Sfânt am învățat că Dumnezeu Tatăl și Fiul Său Isus Hristos trăiesc și că Ei i-au apărut, într-adevăr, lui Joseph Smith. Mi-am luat un angajament în inima mea să mă pocăiesc și să Îl urmez cu credință pe Isus Hristos pentru tot restul vieții mele.

Această experiență spirituală mi-a schimbat complet viața! Am decis să slujesc într-o misiune din recunoștință față de Domnul și față de membra Bisericii care m-a salvat. După misiunea mea, am fost pecetluit în templu cu o față minunată și am fost binecuvântați cu patru copii. Și nu din coincidență, această față este aceeași care m-a salvat, trimițând o carte poștală către acel apartament din Yokohama unde locuiam singur cu mulți ani în urmă. Voi rămâne mereu recunoscător pentru mila Domnului și pentru ajutorul acestei membre a Bisericii care m-a invitat să vin din nou la Hristos³.

Eu știu că, în particular, în fiecare zi, întindeți altora mâinile dumneavoastră pline de dragoste și dornice să salveze.

Aceasta include sora credincioasă de la Societatea de Alinare căreia îi pasă nu numai de surorile care i-au fost desemnate pentru a le vizita ca învățătoare vizitatoare ci, de asemenea, de oricare surori care sunt bolnave sau care au nevoie de ajutor. Ea face deseori vizite și timp de mulți ani a întărit credința multora. Mă gândesc la un episcop care vizita adesea vădulele și văduvii din episcopia sa. Acest tipar de a oferi ajutor a continuat timp de mulți ani după eliberarea din chemarea sa.

Cunosc un conducător al preoției care își face timp pentru a sta cu un tânăr băiat care și-a pierdut tatăl. El i se alătură în activități, îi predă Evanghelia și îi oferă sfaturi la fel cum ar fi făcut tatăl său. O altă familie găsește bucurie în împărtășirea Evangheliei. Atât părinții, cât și copiii depun mărturie despre Evanghelie celor din jurul lor și mulți îi iubesc.

Ca parte dintr-o activitate a Societății Primare, nepoțica mea de cinci ani pune o sămânță de porumb într-o sticlă mare de fiecare dată când face o faptă bună. Ea cântă cu glas tare acest cântec de la Societatea Primară în timp ce caută să facă lucruri bune în fiecare zi: „Urmați profetul, urmați profetul, urmați profetul; ca el pășiți”⁴.

Nu am timp să vă spun despre toate lucrurile bune pe care văd că le fac membrii Bisericii. Ei urmează sfatul

profetului – nu din datorie sau pentru că au o responsabilitate, ci de bună voie, cu bucurie și în anonimat.

Uneori simțim că suntem slabi și că ne lipsește tăria de a-i salva pe alții, dar Domnul ne amintește: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

Închei, citându-l pe președintele Thomas S. Monson: „Dragii mei frați și dragile mele surori, suntem înconju-rați de cei care au nevoie de atenția, încurajarea, sprijinul, alinarea, bunăta-tea noastră – fie ei membri ai familiei, prieteni, cunoștințe sau străini. Noi suntem mâinile Domnului aici, pe pământ, având porunca de a-i sluji și de a-i ridica pe copiii Săi. El se bazează pe fiecare dintre noi”⁵.

Fie ca noi să urmăm sfatul și exemplul profetului și să-i căutăm în fiecare zi pe cei nevoiași, ca noi să fim mâinile Domnului pentru a-i ajuta și a-i salva pe copiii Lui, mă rog în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi, *Predicați Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p.1.
2. Vezi Moroni 10:4-5.
3. Vezi Matei 11:28.
4. „Follow the Prophet”, *Children's Songbook* (1989), p. 110.
5. Thomas S. Monson, „Ce am făcut astăzi pentru altcineva?” *Liabona*, noiembrie 2009, p. 85.